

4 Οκτωβρίου 2011

Η συνάντηση με ένα αληθινό ασκητή και η συνομιλία μαζί του

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Τού Πρωτοπρεσβυτέρου Διονυσίου Τάτση

ΣΤΗΝ εποχή μας οι άνθρωποι αρέσκονται νά ακούν καί νά διαβάζουν ασκητικές

ιστορίες, παλαιές και νεώτερες, και μέ ιδιαίτερη ευχαρίστηση νά τίς διηγούνται και αυτοί σέ άλλους αδελφούς, προκειμένου νά ωφεληθούν πνευματικά κι εκείνοι. Αυτή τή δίψα τών ανθρώπων κανένας δέν μπορεί νά καταργήσει. Μάλιστα θά έλεγα ότι όσοι γράφουν και μιλούν πρέπει νά προσφέρουν τή στέρεη τροφή τού ασκητικού βιώματος.

Υπάρχει όμως ένα λεπτό σημείο, τό οποίο πρέπει νά προσέξουμε, γιατί διαφορετικά θά αδειάζουμε τό γάλα σέ δοχείο, πού δέν έχει πυθμένα! Δηλαδή, η διδασκαλία μας θά είναι μιά ματαιοπονία... Ποιό είναι λοιπόν αυτό τό σημείο; Έχω διαπιστώσει ότι πολλοί κήρυκες και πολλοί ακροατές, ενώ αρέσκονται στήν ασκητική διδαχή, δέν έχουν τήν καρδιά τους ασκητική. Τούς αρέσει νά μιλούν και νά ακούν για τούς μεγάλους αββάδες τού Γεροντικού, αλλά και για τούς σύγχρονους γέροντες, χωρίς όμως νά είναι αποφασισμένοι νά ελευθερωθούν από τό κοσμικό φρόνημα, τό οποίο τούς οδηγεί σέ μιά ζωή συμβιβασμένη μέ τήν αμαρτία. Μπορεί νά μή είναι μοιχοί, κλέφτες και άδικοι, δέν είναι όμως άνθρωποι μετάνοιας, προσευχής, αγάπης, ελεημοσύνης, πράοι, αρνητές τού συμφέροντος, ταπεινοί, αθόρυβοι, εργάτες τού καλού κ.λπ. Είναι περιχαρακωμένοι σέ μιά ηθική ζωή, χωρίς αγώνα κατά τών παθών και χωρίς ιδιαίτερη έγνοια για τήν απόκτηση τών αρετών, παρόλο πού τούς ευχαριστεί νά ακούν και νά μελετούν για τήν κλίμακα τών αρετών. [\(περισσότερα...\)](#)